

Grad delte Meninger om den Fremgangsmaade, der skulde anvendes ved Udstykningen af Domænegårdene, saaledes som den altsaa nu kommer til at foregaa. Fra en Side har man hævdet, at da Domænejorden er Jord i offentligt Eje, bør den Lov, som blev stadfæstet den 4. Oktober 1919, og som ganske vist var tænkt at skulle anvendes paa Jord fra Majoratsbesiddelser og Præstegaarde, ogsaa komme til Anvendelse paa disse Jorder, ligesom de Midler, der indvindes ved Salg af Jord, som ikke egner sig til Udstykning, bør indgaa i den Fond, der er knyttet til denne særlige Udstykning, den saakaldte Jordfond. Dette hævder man altsaa fra en Side: at Udstykningen af Domænegårdene bør finde Sted efter Loven af 4. Oktober 1919, og at alle de Indtægter, der opnaas ved Salg af Ejendommene, bør indgaa i Jordfonden. Fra anden Side har det været hævdet, at Loven af 4. Oktober 1919 slet ikke bør kunne komme i Betragtning ved Domænegårdenes Udstykning, thi vel er det formelt rigtigt, at det i Øjeblikket er blevet Jord i offentligt Eje, men det er Jord, som er indkøbt for Statskassens Midler for saadant noget som et Aar siden og altsaa efter Vedtagelsen af Loven af 4. Oktober 1919; man mener derfor, at det er mindre berettiget, at disse Midler indgaa i Jordfonden, og ligesaa, at det vil være heldigst, at disse Aaleer overgaa til frit Selveje efter lignende Udstykningsregler som dem, der er udtrykt i Loven af 1917 om Oprettelse af Statshusmandsbrug. Det er muligt, at der i dette høje Ting vil være lignende modstridende Anskuelser til Stede, men jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg tror ikke, at nogen af disse diametralt modsatte Anskuelser i og for sig er den rigtige. Jeg tror, det vil være rigtigt, om vi her fra Lovgivningsmagts Side tager saaledes paa dette Spørgsmaal, der altsaa er Genstand for delte Meninger, at vi henviser Spørgsmaalet til Afgørelse af den Befolkning, som skal nyde godt af dette Udstykningsarbejde. Det er lykkedes i Folketinget at faa Forslaget udarbejdet i en saadan Form, at der er givet Valgfrihed til de jordsøgende unge Mænd. Hvis de ønsker det, er det muligt for dem at faa Jorden udstykket efter Loven af 4. Oktober 1919, og hvis de alle ønsker det, bliver al Jord anvendt til Udstykning paa denne Maade; men saafremt nogen maatte ønske at faa Jord til Selveje efter de Regler, der er givet i Loven af 1917, vil et saadant Ønske ogsaa blive imødekommet, og hvis alle ønsker det, vil al den Jord, der kommer

til Anvendelse ved Udstykning, blive udstykket efter denne Lovs Bestemmelser. Det forekommer mig, at det er den rigtige Maade at behandle dette Spørgsmaal paa. Det tjener ikke Sagen, at vi i dette høje Ting fortsætter Diskussionen om, hvilken Udstykningsform der er den bedste. Vi har hver især vor Opfattelse af dette Spørgsmaal, men det bliver til syvende og sidst dog ude i Befolkningen, at Sagen finder sin Afgørelse, og i den Retning, Befolkningen afgør Sagen, vil vi derfor her i Rigsdagen blive nødt til at følge efter, selv om vi tror, at vi er nok saa myndige og mægtige. Derfor kan vi lige saa godt straks indrømme, at det er derude, Afgørelsen skal lægges.

Med Hensyn til de Penge, der kommer ind ved Salget af Jorden dernede, maa jeg for mit Vedkommende tilstaa, at jeg er ikke saa helt sikker paa, at den formelle Ret, der knytter sig til den Paastand, at det er Jord i offentligt Eje, og at Pengene følgelig skal henlægges til Jordfonden, ogsaa er underbygget af en reel Ret, thi det er Penge, der i Løbet af det sidste Aar er taget direkte ud af Statskassen og gaaet ind i Jordfonden. Men jeg mener heller ikke, det er til nogen Nytte at optage Diskussionen om denne Sag her. Ja, hvis det var formaalstjenligt at optage en Diskussion herom, vilde jeg erklære mig mindre tilfreds med Lovforslaget, som det er nu, men jeg mener, at en saadan Diskussion er ganske overflødig nu. Saaledes som Forholdene ligger, er den saakaldte Jordfond saa rigeligt forsynet med Midler, at den har mange flere Penge i Behold, end der er Anvendelse for. Det har ikke altid været saaledes, idet Staten til Tider har maattet forstrække Jordfonden med Forskud; det har Staten gjort, og det kan ogsaa blive nødvendigt igen, hvis Befolkningen i stor Udstrækning foretrækker denne Udstykningsform. Men jeg tror ogsaa, at Forholdene i Fremtiden vil stille sig saaledes med Hensyn til de Midler, der her stilles til Raadighed, at i den Retning, Befolkningen ønsker, at Udviklingen skal gaa, vil vi komme til at følge efter med Pengene, og vi vil ikke kunne dirigere dette Spørgsmaal ved at prøve paa at lægge flere Midler til paa den ene Side og være karrige til den anden Side. Vi vil komme til at bøje os ogsaa i saa Henseende. Derfor vil jeg anbefale, at vi nu, da Spørgsmaalet har været diskuteret saa mange Gange, ikke fordyber os i den ikendte Diskussion om de to Udstykningsformer, men tager Forslaget, som det foreligger. Jeg ser vel, at der kan gøres Indvendinger imod det, og det er maaske ogsaa i sin Form noget præget af de Van-